

SLOVENKA

Glasiło slovenskega ženstva

St. 4.

V Trstu 13. februvarja 1897.

Letnik I.

Svojemu učniku.

(A. M.)

V svetišče poezije sem stopila,
Stopila sem z nogo tresočo
In v srcu s tajno željo vročo :
Da v njenem hramu veličastnem
Jaz bisere bi svetle brala
In narodu je v dar podala.
A vsa lepota čarna v tem svetišči
Očesu slabemu je skrita,
Le geniju edino je očita. —
Zato pa, blagi moj vodnik, na strani
V svetišči poezije mi ostani,
Ob Tvoji roki le bom tajstvo nje umela
In zanjo vneta hvalnice ji pela.

Kristina.

Triglav.

Spisal idealist.

(Dalje.)

Po preteku štirih tednov pa sem se na nekem izletu grozno prehladil, da me je bodlo na vseh straneh in da sem eno noč preležal nezavesten v vročici. Ostal sem deset dnij neprenehoma v postelji. Oh, to Ti je bil dolgčas! — Nu, imel sem vedno posete: sedaj Zupana, ki je prikošnjaril z novimi — izjemoma vedno prav finimi — dovtipi, pa z buteljko vina; včasih Zupanko z ukuhanim sadjem, potem zopet vse štiri gospice s tortami in poticami. Največkrat pa je prišla Franja. Ob moji postelji je presedela cele ure ter me zabavala z vsem, kar ji je prišlo na misel. Kadar pa me je bolela glava, polagala mi je celó mrzle obkladke na čelo. Ah, takó skrbna, takó ljubeznjiva, takó srčkana je bila do mene!

V mojem srcu pa je vrelo, kipelo ter sililo venkaj, kakor v ognjeniku, predno bukne lava na dan. Moj Bog, strahovito sem trpel! Rad bi ji bil povedal, da jo ljubim, resno, pošteno ljubim... a upal se nisem. Stokrat sem

sklenil: danes se ji razodenem; a ko je vstopila v sobo, zamrla mi je beseda uže na ustnicah.

Oh, Ti ne veš, kolik bojazljivec sem bil! Sram me je danes tega.

In tako sem postal zopet — zdrav; povedal ji pa vendar še nisem prav ničesar.

In znova so se začele tamburaške vaje, znova smo se igrali pri Zupanovih, znova smo peli, pili in dovtipkovali, znova sem jo spremljal na dom, a zinil — zinil pa le še nisem besedice.

Takó pa je minilo zopet par tednov; šola v Logu se je zvršila...

Tisti dan, ko so dobili otroci spričevala, ostala je Franja na obedu pri nas. Oče ima namreč navado, da veli materi za ta dan, naj priredi majhno pojedino. Tudi učitelja je povabil, in ker je prišel slučajno še brat za pol dne domov, nas je bila pri kosilu prav prijetna družba.

Predno smo sedli za mizo, sta morala učiteljica in učitelj podpisati še šolsko kroniko, potem pa smo se lotili onega, kar so ustvarile umetniške roke kuhajoče matere.

Bili smo vsi prav židane volje!

Jaz pa sem ga precej pil, ker sem veliko govoril...

Kmalu po obedu se je odpravil brat; do kolodvora sva ga spremila s Franjo. Ona je hotela ostati še dober teden v Logu, da zvrši gradivo tudi z Zupanovo Márico, katero je poučevala privatno.

Nazaj gredé pa sem bil takó razburjen, da nisem mogel govoriti. Pomisli, sam z dekletom na zapuščeni cesti, z dekletom, katerega ljubiš z vso zatajevano strastjo, z dekletom, ki je ljubeznjivo s teboj in ki te v kratkem zapusti! — Pomisli poleg tega še to, da sem prišel prav od „sijajnega banketa“, na katerem sem s patrijotičnim ognem praznil buteljke! — Lahko si torej razlagaš, da sem bil podoben nabiti pištoli z nategnjenim petelinom.

„Gospod Ciril, zakaj molčite?“ me je vprašala nakrát ona, ko se je utrudila čebljati vedno le sama.